

Sygn. akt I CSK 2482/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko województwu zachodniopomorskiemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 24 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 20 października 2021 r., sygn. akt I ACa 65/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz województwa zachodniopomorskiego kwotę 12 500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 października 2021 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację powódki G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Krakowie od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 17 lipca 2020 r., w którym Sąd ten oddalił powództwo główne i ewentualne przeciwko województwu zachodniopomorskiemu oraz orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła w całości powódka, opierając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W odpowiedzi strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, która ma polegać na dokonaniu własnej oceny projektu skarżącej przez sąd i pominięciu sporządzonej w sprawie opinii instytutu naukowego. Przesłanka w postaci oczywistej zasadności skargi byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżąca nie wykazała kwalifikowanej wadliwości orzeczenia w przedstawionym rozumieniu. Już sam rozmiar części uzasadnienia poświęconej temu zagadnieniu (ponad 9 stron) przeczy tezie o oczywistej zasadności. Kwestie oczywiste nie wymagają obszernych rozważań. Nie może zostać odrzucone jako oczywiście bezzasadne założenie, zgodnie z którym ocena, czy projekt realizowany przez powódkę miał charakter stacjonarny, nie wymagała wiadomości specjalnych. Przeciwnie – na pierwszy rzut oka założenie to wydaje się przekonujące, gdyż ocena charakteru projektu wymaga przede wszystkim wykładni umowy i dokumentów poprzedzających jej zawarcie dokonywanej na podstawie ogólnych reguł znaczeniowych języka.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. A *contrario* nie może on mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie SN z 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14). Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

W niniejszej sprawie powódka nie wykazała istnienia zagadnień prawnych spełniających wskazane kryteria. W szczególności w odniesieniu do kwestii sposobu wykładni umów o dofinansowanie ze środków Unii Europejskiej należy wskazać, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera wystarczającej argumentacji wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tych kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych.

Zagadnienie to jest przy tym przedstawione w sposób bardzo abstrakcyjny i nie przekonuje, a przynajmniej nie przekonuje w sposób oczywisty, że jego rozstrzygnięcie ma wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

W odniesieniu do kwestii związanych z odpowiedzialnością odszkodowawczą pozwanego, niezależnie, czy nastąpiłoby to na podstawie art. 417 bądź 417¹ k.c., czy też na podstawie art. 415 k.c., należy wskazać, że skarżąca nie uprawdopodobniła w sposób przekonujący poniesionej szkody. Należy się zgodzić z Sądem Apelacyjnym, że szkodą nie jest w każdym razie pełna wartość wydatków poniesionych na realizację projektu. Sprawia to, że nie został wykazany wpływ rozstrzygnięcia przedstawionej kwestii na sprawę, gdyż nawet w razie rozstrzygnięcia zagadnienia po myśli skarżącej, powództwo musiałoby zostać oddalone z powodu niewykazania szkody.

Skarżąca nie przekonała również, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne odnoszące się do tego, czy istnieje moment graniczny wykluczający dalszą ocenę projektu, a w szczególności, czy ocena taka może nastąpić po kwalifikacji projektu i zawarciu umowy. Zagadnienie to zostało sformułowane w sposób kazuistyczny, a prawo do dokonywania dalszej oceny projektu *in casu* można wywieść z zawartej umowy.

We wniosku nie wykazano również istnienia potrzeby dokonania wykładni przepisów prawa budzących poważnych wątpliwości - art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z tej przyczyny wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić oraz – co równie istotne – uzasadnić w skardze kasacyjnej, że dokonanie wykładni jest niezbędne do

rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia SN: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 27 lutego 2019 r., I CSK 20/19).

Przepisy, których wykładnia miałyby być rzekomo konieczna (m.in. art. 233 k.p.c.), odnoszą się do postępowania dowodowego, a skarżący w istocie zmierza do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd Apelacyjny. W tej mierze należy przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, Sąd Najwyższy jest zaś związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W sprawie nie stwierdzono także nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 9 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.